

Arrest

nr. 265 714 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten en tot de Falata stam te behoren. U bent moslim. U bent geboren op 21 juni 1980 te Al-Damazin, in de staat Blauwe Nijl alwaar u tot 2011 verbleef. Van 2011 tot uw vertrek uit Soedan verbleef u in Umm Shawkah, behorende tot Sinja, dichtbij Sennar.

In Al-Damazin woonde u met uw ouders, broers en zus in eenzelfde huis. U bent niet getrouwd en u heeft geen kinderen. U ging tot de 8ste graad naar de Zahim Ashari school in Al Nahda wijk in Al-Damazin maar diende op 14 à 15 jarige leeftijd te stoppen uit financiële overwegingen.

Nadat u stopte met school werd u opgeleid tot lasser en nadien werkte u gedurende 17 à 20 jaar, tot uw vertrek uit Al-Damazin, als lasser in uw eigen workshop. In Umm Shawkah werkte u op een groenteboerderij.

Op een dag werd u door de nationale veiligheid beschuldigd in uw werkplaats de auto's van 'Haraka Shaabya' (Sudan People's Liberation Movement/Army – North (SPLM/A-N) te hebben hersteld en werd u met gevangenisstraf bedreigd. U meldde dit vervolgens aan uw klanten van 'Haraka Shaabya' die u met de dood bedreigden indien u weigerde voor hen te werken. Onder druk van de leden van 'Haraka Shaabya' ging u opnieuw voor hen aan de slag en in augustus 2011 werd u thuis gearresteerd, geblinddoekt en vastgemaakt met handboeien en vervolgens gedurende twee uur in een auto geplaatst waarna u in een cel van tweeënhalve vierkante meter terecht kwam. U werd tijdens de 10 dagen durende detentie meermaals per week mishandeld en gevraagd waar SPLM/A-N hun wapens en geld halen. U werd ervan beschuldigd lid te zijn van SPLM/A-N en voor hen te spioneren. U kreeg ook het voorstel om voor hen te werken bij de 'Popular Defence Forces', hetgeen u weigerde. Nadat u de 10de dag het bewustzijn verloor, werd u daags nadien, met handboeien aan, wakker in het militair ziekenhuis. U verbleef gedurende 22 dagen in het ziekenhuis en de dag van de aanval op Malik Agar op 4 september 2011 zag u de kans om te ontsnappen en rende u naar Umm Shawkah.

Na twee jaar in Umm Shawkah te hebben gewoond, ging u eind 2013 per auto naar Khartoem alwaar u een week à 10 dagen in het huis van de smokkelaar, op de Libische markt in Umdurman verbleef. Vervolgens vatte u vanuit Khartoem met behulp van een smokkelaar uw reis aan naar Libië waar u 15 dagen later arriveerde. U verliet Libië op 27 mei 2016 en ging naar Italië alwaar u drie maanden verbleef en u 14 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens diende u 23 september 2016 een verzoek om internationale bescherming in te Frankrijk. Op basis van de Dublin verordening werd u 15 mei 2017 teruggestuurd naar de verantwoordelijke lidstaat Italië. U keerde terug naar Frankrijk en diende op 13 februari 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in, waarna u op 22 augustus 2018 opnieuw werd teruggestuurd naar Italië. Het door u op 25 september 2018 derde ingediende verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd niet vervolledigd aangezien u naar België kwam. 5 oktober 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt in België een operatie te hebben ondergaan omdat u kanker had. Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U verklaarde te behoren tot de etnie Falata, een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de regio Two Areas (deel-staten Zuid-Kordofan en Blauwe Nijl).

Wat betreft personen die tot een niet-Arabische/Afrikaanse etnie behoren die afkomstig is uit de Two Areas, dient gesteld dat uit de informatie over de situatie buiten hun oorspronkelijke herkomstregio waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus "Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's"** dd. 28 juni 2021, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_de_situatie_van_darfoeri_en_nuba_buiten_hun_herkomstregios_20210628.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)), blijkt dat het Arabische suprematie-denken en de neerbuigende visie ten opzichte van gemeenschappen uit gemarginaliseerde regio's, ingebed bij de traditionele Soedanese

elite en diepgeworteld in de Soedanese maatschappij, blijven voortbestaan en is het volgens vele bronnen onwaarschijnlijk dat dit op korte termijn zal wijzigen. De mate en aard van discriminatie waarmee een persoon te maken kan krijgen, hangt echter af van een combinatie van factoren die met elkaar verbonden zijn en elkaar versterken, zoals etnie, herkomst, netwerk, economische status, politiek of religieus profiel. De gemeenschappen van Darfuri (en Nuba) in Khartoem zijn etnisch, sociaal en economisch divers. De geraadpleegde bronnen zijn het over het algemeen eens dat de financiële situatie bepalend is voor de levensomstandigheden, zoals de plaats waar mensen wonen in de stad en hun toegang tot openbare diensten zoals onderwijs en gezondheid. Sommige bronnen wijzen op discriminatie bij de uitreiking van identiteitsdocumenten en op de arbeidsmarkt, waardoor velen in de informele sector terecht komen. Ze wijzen daarbij in de richting van ambtenaren van het voormalige regime die op post gebleven zijn. Anderen verklaren de moeilijkheden om een job te vinden in de formele sector door de economische crisis, het gebrek aan de nodige vaardigheden en aan een netwerk.

Wat de houding van de autoriteiten en de veiligheidsdiensten betreft, dient te worden vastgesteld dat onder het voormalige regime van al-Bashir zowel Arabische als niet-Arabische tegenstanders van het Soedanese regime, bijvoorbeeld mensenrechtenactivisten, kritische journalisten, politiek actieve studenten, advocaten, tribale leiders en (vermeende) sympathisanten van rebellenbewegingen, het risico liepen om het slachtoffer te worden van repressie, in het bijzonder door de ondertussen ontbonden NISS (National Intelligence and Security Service). Het is vooralsnog onduidelijk hoe organen zoals de GIS (General Intelligence Service) en de RSF (Rapid Support Forces) de Nuba en Darfuri behandelen en of de overgangsregering in staat is effectieve controle uit te oefenen op het gedrag van de veiligheidssector. Enkele contactpersonen stellen dat politiek activisme gericht tegen het oude regime een kritische factor is voor persoonlijke onveiligheid, eerder dan etnie of herkomst. Verschillende bronnen geven wel aan dat er sinds augustus 2019 meer ruimte is voor vrijheid van meningsuiting. Er zou evenwel een verschil zijn tussen het uiten van kritiek tegen de civiele dan wel de militaire component van de regering. Een aantal bronnen halen anekdotische meldingen aan van een hardere behandeling door veiligheidsdiensten in de wijken waar Darfuri en Nuba wonen. Andere bronnen zijn dan weer positiever en stellen bijvoorbeeld dat het aantal incidenten tegen de groepen uit de gemarginaliseerde regio's is gedaald in plaatsen zoals Khartoem en grote stedelijke gebieden buiten de conflictregio's, dat ze na de revolutie van 2019 geen incidenten hebben vernomen van personen die door de veiligheidsdiensten werden vervolgd omwille van hun (vermeende) sympathie of betrokkenheid bij de gewapende rebellen in de conflictgebieden, en dat er in de media daterend van na de machtswisseling in augustus 2019 geen berichten te vinden zijn van slechtere behandeling en gerichte arrestaties en detenties van niet-Arabische Darfuri in Khartoem.

Darfuri en Nuba elders in Soedan ondervinden mogelijks raciale profilering, die zich soms tegen individuen richt, zoals bij arbitraire detentie en grof taalgebruik, maar soms ook tegen een volledige gemeenschap, zoals bij uitbraken van geweld in Kassala in mei 2020 en Port Sudan in augustus 2020.

Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin sommige personen behorende tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit de Two Areas zich kunnen bevinden in Soedan, maar gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan evenwel niet worden gesteld dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de Two Areas voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds 2011 tot uw vertrek uit Soedan in 2013 in Umm Shawkah zou hebben gewoond, waar u op een groenteboerderij werkte, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U verklaart immers gedurende uw verblijf in Umm Shawkah geen problemen te hebben gekend.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel uw niet-Arabische/Afrikaanse afkomst uit de Two Areas niet betwist wordt door het CGVS, er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u **recent**

(voor uw verblijf in UmmShawkah) afkomstig zou zijn uit Al-Damazin, in de staat Blauwe Nijl en dit om onderstaande redenen.

Op de vraag om een overzicht te geven van alle plaatsen waar u woonde in Soedan, vanaf uw geboorte en tot uw vertrek uit Soedan, stelt u altijd in Al-Damazin te zijn geweest. Gevraagd of u elders in Soedan woonde, antwoordt u enkel in Al-Damazin te hebben gewoond. Pas wanneer u wordt gevraagd of u binnen Soedan reisde, geeft u aan gedurende (minstens) twee jaar, van 2011 tot 2013/begin 2014, in Umm Shawkah, behorende tot Sinja, dichtbij Sinnar/Sennar te hebben gewoond en vandaaruit Soedan te hebben verlaten. U stelt dus tot augustus/september 2011 in Al-Damazin in de staat Blauwe Nijl te hebben gewoond waarna u, na arrestatie en ziekenhuisverblijf, gedurende twee jaar in Umm Shawkah, behorende tot Sinja/Singa, dichtbij Sennar verbleef (zie notities van het persoonlijk onderhoud (verder notities), p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Umm Shawkah, alwaar u gedurende twee jaar verbleef, in de staat Sennar gelegen is en u **bijgevolg niet kunt stellen recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit de staat Blauwe Nijl.**

Er dient bovendien opgemerkt dat u er evenmin in bent geslaagd te overtuigen voorafgaand aan uw verblijf in Umm Shawkah en dus tot augustus/september 2011 in Al-Damazin in de staat Blauwe Nijl woonachtig te zijn geweest. Dienaangaande dient vooreerst te worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en tijdens het gehoor op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS). Voor de DVZ verklaarde u vanaf 2000 tot uw vertrek in Khartoem te hebben gewoond en daarvoor in uw geboorteplaats Damazin. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan iets te willen verduidelijken, namelijk dat u het eerste interview niet werd gevraagd wat u specifiek na het jaar 2000 deed en u heeft aangegeven in Khartoem te zijn geweest maar niet werd gespecificeerd welk jaar na 2000 precies. Gevraagd wanneer u in Khartoem was, antwoordt u in 2014 weg te zijn gegaan naar Libië. U voegt toe niet in Khartoem te hebben gewoond maar er louter te zijn gepasseerd. Gevraagd waarom voor de DVZ werd verklaard dat u vanaf 2000 in Khartoem woonachtig was, stelt u niet te weten hoe het komt dat het zo staat vermeld. U nogmaals om een verklaring gevraagd, herhaalt u te zijn weggegaan in 2014 en 21 januari 2014 in Libië te zijn aangekomen. Daar u dusver geen verklaring bood voor uw afwijkende verklaringen, werd u dezelfde vraag nogmaals gesteld waarop u antwoordde in augustus 2011 in Al-Damazin te zijn geweest, problemen te hebben gehad met de algemene veiligheid, na foltering 23 dagen in het ziekenhuis te zijn geweest en dat tegelijkertijd de aanval op Malik Agar plaatsvond op 4 september 2011 (zie notities, p.3). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u nogmaals geconfronteerd voor de DVZ te hebben verklaard sinds 2000 in Khartoem te hebben gewoond, waarop u reageert er slechts te zijn gepasseerd en er een week, maximum 10 dagen te zijn geweest (zie notities, p.6). **U slaagt er kortom niet om de tegenstrijdigheid betreffende uw recent verblijf in Soedan op te helderen, waardoor de geloofwaardigheid van uw (recent) verblijf in Al-Damazin wordt aangetast.**

Ook uw verklaringen omtrent uw recent verblijf in Al-Damazin kunnen niet overtuigen. U verklaart in augustus 2011 te zijn gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten omdat leden van 'Haraka Shabiya', of Sudan People's Liberation Movement/Army – North (SPLM/A-N) tot uw cliënteel behoorden. U werd gedurende 10 dagen opgesloten en op de 11de dag, nadat u het bewustzijn verloor, werd u naar het ziekenhuis gebracht. Op 4 september 2011 en dag 22 van uw verblijf in het ziekenhuis vond de aanval op Malik Agar plaats wat u de gelegenheid gaf om te ontsnappen uit het ziekenhuis en weg te vluchten (zie notities, p. 26).

Dat u echter niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van de United Nations Mission in te Sudan, oftewel UNMIS, in Al-Damazin toont aan dat u er recent niet heeft verbleven. De missie werd opgericht in navolging van de ondertekening van het Comprehensive Peace Agreement tussen de overheid van Soedan en de Sudan People's Liberation Movement op 9 januari 2005. De taken van de missie waren ondersteuning van de implementatie van het vredesverdrag en om bepaalde taken te vervullen met betrekking tot humanitaire hulp, bescherming, promotie van mensenrechten en ter ondersteuning van de missie van de Afrikaanse Unie in Soedan. Het mandaat van UNMIS kwam op 9 juli 2011 ten einde. De troepen, bestaande uit militair personeel, civiele politie, civiele medewerkers etc. werden verdeeld over 6 sectors. Al-Damazin/Damazin was het hoofdkwartier van sector vijf, oftewel zuidelijk Blauwe Nijl alwaar Pakistaanse troepen waren gestationeerd. Zo verhaalt ook de officiële website van de missie over de viering van de Pakistaanse Onafhankelijkheidsdag in augustus 2009 in Ed Damazin (zie administratief dossier). U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de aanwezigheid van internationale organisaties in Damazin, stelt u dat ze niet in Al-Damazin zelf waren,

maar rond Kurmuk en Gissan. Wie er precies was, weet u niet. Gevraagd naar UNMIS, geeft u aan over hen te hebben gehoord maar dat in het algemeen UNAMID en het Rode Kruis aanwezig zijn in Darfoer en west-Soedan. Gevraagd naar hun aanwezigheid in Al-Damazin, stelt u te hebben gehoord dat ze aanwezig zijn in west-Soedan maar u over Al-Damazin niet kan zeggen zeker te zijn over hun aanwezigheid in de stad. Gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, antwoordt u het niet te hebben gevolgd en geen idee te hebben over politiek. U erop gewezen dat kan worden aangenomen dat de aanwezigheid van VN troepen geweten is door een inwoner van de stad – zeker indien die inwoner als lasser in zijn eigen workshop met een verscheidenheid aan mensen in contact kwam – geeft u aan dat uw leven bestond uit werken en thuis zijn maar u via de radio en media vernam dat er organisaties aanwezig waren in Darfoer én u in Al-Damazin hoorde over het bestaan van de organisaties maar u ze zelf niet zag – waarmee u uw verklaringen aanpast om tegemoet te komen aan de vragen van de protection officer. U stelt dat er organisaties waren in Al-Damazin maar de naam niet te kennen. U geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen recent in Al-Damazin te hebben gewoond aangezien er tot 2011 troepen van UNMIS aanwezig waren die Damazin als hun hoofdkwartier hadden, geeft u – in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen – aan zeker te zijn van hun aanwezigheid. U erop gewezen eerder niet te hebben geweten welke [organisaties, troepen] er waren, verklaart u te hebben gezegd dat ze bestonden maar u niet zeker was (zie notities, p. 29). Naargelang de vragen vorderen, worden uw antwoorden steeds wenselijker maar u kunt niet overtuigen op de hoogte te zijn van de aanwezigheid van UNMIS in Al-Damazin waaruit dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk weet te maken die periode in Al-Damazin aanwezig te zijn geweest.

Dat u bovendien de luchthaven in Al-Damazin verkeerdelijk in de richting van de dam lokaliseert, **tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw (recent) verblijf aldaar aan.** U geeft aan dat er een militaire luchthaven is in Al-Damazin en die gelegen is aan/op de weg naar het hoofdkwartier van het leger, in de richting van de dam (zie notities, p. 16). U gevraagd of de luchthaven in dezelfde richting is als de dam, antwoordt u 'het hoofdkwartier'. U gewezen op uw eerdere verklaringen, stelt u dat gans het gebied militair gebied is: het ziekenhuis, de dam en de luchthaven en dat het hetzelfde gebied, in dezelfde richting van Al-Damazin betreft (zie notities, p.18). Echter uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de luchthaven aan de andere de ene kant van de stad gelegen is, terwijl de dam zich aan de geheel andere zijde bevindt. U met deze bevinding geconfronteerd, stelt u dat het dichtbij het hoofdkwartier is en dat gans het gebied rond de luchthaven militaire zone is. U bent niet zeker of er nog een luchthaven is in Al-Damazin.

U verklaart vervolgens Soedan op 21 januari 2014 te hebben verlaten, terwijl u eerder verklaarde die datum in Libië te zijn aangekomen (zie notities, p.3 en p.6). U gevraagd of u die datum in Libië aankwam, bevestigt u. Vervolgens gevraagd hoeveel eerder u Soedan verliet, stelt u Soedan dezelfde datum te hebben verlaten. Geconfronteerd met uw verklaringen voor de DVZ Soedan op 21 december 2013 te hebben verlaten, ontkent u (zie verklaring DVZ, vraag 31). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat de reis van Khartoem naar Libië vijftien dagen duurde (zie notities, p. 24). **U verhuult dus niet alleen de waarheid wat betreft uw (recente) woonplaatsen in Soedan maar ook wat betreft het tijdstip van uw vertrek uit Soedan vertelt u niet de waarheid.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit Al-Damazin gelegen in de Two Areas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recente herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Al-Damazin heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich - volgens uw verklaringen - in deze regio hebben voorgedaan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer” van 6 februari 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; COI Focus “Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's” dd. 28 juni 2021)), blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese verzoeker tot internationale bescherming niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming risico loopt op ernstige schade. Het Britse Upper Tribunal bevestigde in een zaak van 2020 dat er een gebrek aan bewijs is dat een uitgeprocedeerde asielzoeker louter omwille van zijn asielaanvraag in het buitenland een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de Two Areas bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit de Two Areas risico lopen op vervolging. In de eerder aangehaalde zaak van 2020 stelde het Upper Tribunal bovendien uitdrukkelijk dat er geen reëel risico bestaat op vervolging of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer van een persoon behorend tot de Nuba etnie naar Soedan, louter omwille van zijn etniciteit. Uit deze informatie blijkt wel dat het feit dat iemand rechtstreeks afkomstig is uit de Two Areas de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland.

Terzake wordt er op gewezen dat u niet recent afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaarde vanaf 2011 in de regio Sennar te hebben gewoond en u er niet in slaagde te overtuigen voordien gans uw leven in Al-Damazin in de regio Blauwe Nijl te hebben gewoond.

Recent geraadpleegde bronnen (zie COI Focus “Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio’s” dd. 28 juni 2021) bevatten trouwens geen of slechts gebrekkige informatie over de behandeling bij terugkeer naar Soedan sinds de overgangsregering in augustus 2019 aan de macht kwam. De geraadpleegde bronnen signaleerden sindsdien nauwelijks problemen met terugkeerders, al waren er wel enkele berichten over ondervragingen, detentie en mogelijke afpersing bij terugkeer naar Soedan. Het is vooralsnog onduidelijk of de omstandigheden op Khartoum International Airport zijn veranderd sinds augustus 2019.

Dat u overigens na de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nog twee jaar in Soedan verbleef vooraleer u besloot om te vertrekken is niet in overeenstemming te brengen met een acute vrees voor vervolging. Gevraagd wat u doen heeft besluiten om Soedan na twee jaar in Umm Shawkah te verlaten, stelt u te hebben moeten weggaan omdat u ervan werd beschuldigd een lid zijn van ‘Sudan People’s Liberation Movement’ – wat echter de vermeende reden van uw vertrek uit Al-Damazin is en waarmee u niet verklaart waarom u Umm Shawkah na twee jaar verliet. U diezelfde vraag bijgevolg nogmaals gesteld, verklaart u niet veilig te zijn geweest in Umm Shawkah en bang te zijn geweest voor uw leven. U verliet Soedan omwille van uw problemen met de nationale veiligheid en omdat u wist dat ze u niet in vrede zouden laten. Gevraagd waarom u nog twee jaar in Soedan verbleef vooraleer u het land verliet, stelt u u te hebben verstopt voor de nationale veiligheid en niet meteen weg te zijn gegaan omdat u toen werd gevolgd (zie notities, p. 25).

Ook wat betreft de verblijfplaats van uw familieleden legt u tegenstrijdige verklaringen af. Voor de DVZ verklaarde u op 14 december 2018 dat uw moeder, uw zus O. S. en broer A. (het vak van uw broer M. N. werd niet ingevuld) in (Al) Damazin verblijven (zie verklaring DVZ, vraag 13A en 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waar uw moeder nu is, stelt u dat ze moest worden verplaatst naar Ombenin, nabij Sinja. Waar uw broers N., A. en uw zus Om Salma/Um Salama zijn, weet u niet. U voegt toe dat ze na ‘het conflict’ – na vraag om verduidelijking: de aanval op Malik Agar in Al-Damazin op 4 september 2011 – werden verplaatst omdat hun huis werd vernield, terwijl u in het ziekenhuis was. Gevraagd waarom u niet naar uw moeder ging, geeft u aan niet te hebben geweten dat ze in Ombenin waren en dat pas via een vriend van u met wie u contact had, te weten te zijn gekomen nadat u in Libië aankwam. Eind juli 2011 zag u uw moeder voor het laatst en sindsdien had u geen rechtstreeks contact met uw familie aangezien ze geen internet hebben, u hun nummers niet kent en u onvoldoende geld heeft om hen rechtstreeks te bellen. Na het contact met uw vriend in 2015 vanuit Libië had u met niemand in Soedan contact. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom u voor de DVZ vermeldde dat uw moeder, broer en zus in Damazin verblijven, stelt u dat ze na die tijd werden verplaatst en voor de aanval in Damazin woonden. Verduidelijkt dat uw familie ten tijde van uw interview voor de DVZ (op 14 december 2018) al in Ombenin woonden, herhaalt u dat ze 5 september werden verplaatst. Nogmaals gevraagd waarom u voor de DVZ Damazin en niet Ombenin vermeldde als verblijfplaats van uw familie, verklaart u toen niet over hen te hebben geweten tot uw vriend u contacteerde en u zei dat ze in Ombenin waren – wat niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen bovenstaande in 2015 van uw vriend te hebben vernomen wanneer u in Libië was. U diezelfde vraag herhaaldelijk gesteld, volhardt u het niet te hebben geweten wanneer u het interview deed ook al geeft u aan in 2015 te weten te zijn gekomen dat ze in Ombenin waren en niet langer in Al-Damazin. U blijft herhalen dat ze omwille van het conflict van Al-Damazin naar Ombenin dienden te gaan maar weet niet te duiden waarom u dat niet zo liet neerpennen voor de DVZ (zie notities, p. 9-10).

Tenslotte zijn ook uw verklaringen aangaande uw broer A. niet eensluidend. Voor de DVZ verklaarde u dat hij in 2000 overleed, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft u niet te herinneren wanneer hij exact overleed maar dat het tussen 2000 en 2011 was – wat een ruime marge

betreft. Hoe hij stierf weet u evenmin. Verrassend genoeg stelt u vervolgens in detentie van de nationale veiligheid te zijn geweest wanneer uw broer om het leven kwam. Gevraagd wanneer u in detentie was, geeft u aan in augustus 2011 gedurende 10 dagen in detentie te hebben gezeten en uw broer rond die tijd stierf. Geconfronteerd met uw verklaring voor de DVZ, stelt u niet zeker te zijn geweest of hij in 2000 dan wel 2011 stierf (zie verklaring DVZ, vraag 17 en notities, p. 8). Het verwondert dat u niet spontaan en met zekerheid kan duiden wanneer uw broer stierf, terwijl hij om het leven zou zijn gekomen tijdens uw detentie in augustus 2011. Ook verklaarde u voor de DVZ dat uw broers N., A. en A. ouder zijn dan u, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat ze jonger zijn (zie notities, p. 10-11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten neer. U verklaart dat in 2019 in België kanker werd vastgesteld en u ten gevolge daarvan een operatie onderging. Na het persoonlijk onderhoud had u een controleafspraak staan teneinde te controleren of er nog kankercellen aanwezig zijn. U gaat naar het ziekenhuis om het te laten reinigen maar u neemt niet langer medicatie. De door u neergelegde documenten verwijzen naar een chirurgische behandeling aan een melanoom op uw linkervoet, uitgevoerd op 11 september 2020. U verbleef vervolgens tot 21 september 2020 in het ziekenhuis. Daar de documenten louter betrekking hebben op een medische problematiek wijzigen zij bovenstaande niet. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van uw medische problemen een aanvraag kan indienen via de geëigende procedure.

Overigens legt u geen documenten neer ter staving van uw identiteit, herkomst, asielrelaas of reisweg. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde uw paspoort tijdens de oorlog in Damazin te hebben verloren terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u het in Libië nog had en het later verloor in het huis van de smokkelaar (zie verklaring DVZ, vraag 24 en notities, p. 22-23). U hiermee geconfronteerd, oppert u dat de fout te wijten is aan de tolk die Syrisch of Libanees was, een poging tot rechtzetting wat de tegenstrijdigheid echter niet ongedaan kan maken. **Dat u zich tegenspreekt over wat met uw paspoort gebeurde, tast uw algemene geloofwaardigheid aan.** Wat betreft uw paspoort dient tenslotte te worden vermeld dat uw verklaringen hieromtrent onwaarschijnlijk zijn. U gevraagd hoe u erin slaagde om uw paspoort mee te nemen naar Libië, geeft u aan het als identiteitsdocument bij te hebben gehad wanneer u naar Libië ging. U verklaart het in Soedan niet te hebben gebruikt maar het altijd op zak te hebben gehad (zie notities, p.23). Wat betreft uw paspoort dient eveneens opgemerkt dat uw verklaringen over de manier waarop u uw paspoort mee zou hebben genomen naar Libië, niet kunnen overtuigen. U verklaart immers in het midden van de nacht thuis te zijn gearresteerd, maar toch uw paspoort te hebben kunnen meenemen aangezien het in uw zak zat. Gevraagd hoe het kwam dat uw paspoort niet werd afgenomen terwijl u in detentie zat, stelt u het te hebben verstoppt in uw boxer. Het spreekt ten zeerste tot de verbeelding dat indien u werkelijk zou zijn gearresteerd en vastgehouden door de Soedanese veiligheidsdiensten zij uw paspoort niet zouden hebben aangetroffen. U beweert dat u nooit werd gecontroleerd, ook al werd u gedurende de 10 dagen durende detentie 6 à 7 keer ondervraagd. Nadat u de 10de dag het bewustzijn verloor, werd u daags nadien wakker in het militair ziekenhuis alwaar u behandeling ontving voor verwondingen aan uw knie en rug. Ook tijdens uw verblijf in het ziekenhuis slaagde u erin uw paspoort te verstoppen (zie notities, p. 33). Bovenstaande onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheid wijzen erop dat u ook wat betreft uw paspoort de waarheid achterhoudt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven een kopie te verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud en indien gewenst opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. De door u op 19 mei overgemaakte opmerking heeft betrekking op de schrijfwijze van een wijk in Al-Damazin (zie notities, p. 11) en wijzigt bijgevolg bovenstaande conclusie niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekers eerste middel betreft “de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen”.

Verzoeker merkt aan de hand van overvloedig geciteerde rechtspraak en rechtsleer op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

“Dat Verzoeker formeel achter zijn verklaringen blijft staan. Dat Verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend gedurende het hele onderzoek in het kader van diens asielrelaas.

Dat de motivering als zouden de verklaringen van verzoeker tegenstrijdigheden bevatten en derhalve tot een ongeloofwaardig asielrelaas leiden, zijn volledig subjectief van aard.

Dat Verzoeker niet meer gedaan heeft dan een waarheidsgetrouwe weergave heeft trachten te geven van de feiten.

Dat verzoeker aangeeft dat het CGVS generlei rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker kanker heeft gehad en de concentratieproblemen die daar gepaard gingen.

Dat verzoeker in dat opzicht tevens ook wijst op de lange asielprocedure van verzoeker. Verzoeker diende zijn eerste asielaanvraag reeds in mei 2016 in.

Dat verzoeker een helse weg heeft afgelegd, reeds meerdere jaren weg is uit zijn land van herkomst om dan te stuiten op een negatieve beslissing.

Overwegende de zogenaamde tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker wenst verzoeker nogmaals het volgende te verduidelijken:

Verzoeker is 1 keer in Kartoum is geweest. Hij was op doorreis, zeer kort. Dit was in 2014.

Dat verzoeker aangeeft dat de notitie gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenbetwistingen niet klopt.

Verzoeker zou deze fout overigens geadresseerd hebben bij de Diensten van de DVZ.

Dat verzoeker verder steeds ondergedoken verbleef in UHM Sauwakah. Vandaar zijn gebrekkige kennis.

Met betrekking tot de aanwezigheid van Unmis heeft hij enkel willen verklaren nooit met hen in contact te zijn gekomen. Hij wist wel degelijk van hun aanwezigheid en activiteiten af.

Zijn gebrekkige geografische kennis met betrekking tot onder andere de luchthaven wijt verzoeker aan stress. Verzoeker onderstreept wel degelijk de nodige kennis te bezitten.

Verzoeker geeft aan concentratieproblemen te hebben ingevolge de therapie die hij onderging en tot op heden ondergaat ter bestrijding van zijn huidkanker.”

Verzoekers tweede middel betreft de weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het begrip ‘vervolgning’ en stelt:

“Gelet op het feit dat verzoeker behoorde tot een niet-arabische etnie uit Two Areas, hetgeen door het CGVS geenszins wordt betwist, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij in Soedan zou worden blootgesteld aan gevaar;

Dat dit gevaar specifiek te linken in aan het gegeven dat verzoeker behoort tot een sociale groep.

[citaat landeninformatie]

Dat verzoeker verder aangeeft dat hij door de nationale veiligheidsdiensten werd geviseerd wegens vermeende hulp aan “Haraka Shaabya”;

Dat naar alle waarschijnlijkheid en redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor zwaarwichtige represailles door diezelfde overheid.

Dat de verklaringen van verzoeker overigens stroken met de gekende modus operandi.”

In het derde middel aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming stelt verzoeker:

“[...]

Overwegende dat verzoeker bij hem thuis werd gearresteerd thuis gearresteerd, geblinddoekt en vastgemaakt met handboeien en vervolgens gedurende twee uur in een auto geplaatst.

Overwegende dat verzoeker in een cel van tweeënhalve vierkante meter terecht kwam. Overwegende dat hij tijdens de 10 dagen durende detentie meermaals per week mishandeld en gevraagd werd waar SPLM/A-N hun wapens en geld halen.

Overwegende dat hij ervan werd beschuldigd lid te zijn van SPLM/A-N en voor hen te spioneren.

Overwegende dat hij ook het voorstel kreeg om voor hen te werken bij de ‘Popular Defence Forces’, hetgeen u weigerde.

Dat derhalve ook effectief dient te worden aangenomen dat er zwaarwichtige risico’s bestaan voor verzoeker.

De bestreden beslissing geen rekening houdt met de hooggroetheid van het risico dat Verzoeker loopt - in de veronderstelling dat zij effectief wordt gelinkt aan zijn niet-arabische etnie - om blootgesteld te worden aan verscheidene vormen van onheuse behandelingen.

Verder onderzocht de bestreden beslissing te weinig het nefaste gevolg/de schade in hoofde van Verzoeker, te wijten aan het eventuele stopzetten van zijn lopende behandeling voor huidkanker.”

Aangaande het ontbreken van een eventueel (intern) vluchtalternatief en schending van de materiële motiveringsplicht stelt verzoeker: *“Die bescherming moet doeltreffend zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Indien het CGVS oordeelt dat er elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker, dan moet zij daarvan het bewijs leveren. Dit bewijs wordt door de motivering van de bestreden beslissing niet gegeven. Dat het CGVS eraan verzaakt om in de bestreden beslissing een (intern) vluchtalternatief voor te stellen.”*

Verzoeker concludeert: *“Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het kwetsbaar karakter van Verzoeker, een alleenstaande lesbische vrouw [sic].”*

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van het Rode Kruis met betrekking tot de opvolging van de huidkanker van verzoeker.

2.3. Bij aanvullende nota van 2 december 2021 brengt verweerder de nota *“Stand van zaken Soedan op 30/11/2021”* bij.

2.4. Ter zitting legt verzoeker middels een aanvullende nota twee bijkomende stukken neer:

- stuk 1: attest van woonst met beëdigde vertaling;
- stuk 2: medisch attest ter staving gezondheidstoestand van verzoeker.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van rechtspraak, rechtsleer en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid worden de drie middelen samen behandeld.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. In navolging van verweerder kan op basis van de elementen in het dossier het volgende worden vastgesteld:

- verzoeker legt inconsistente verklaringen af bij de DVZ en verweerder over het verlies van zijn paspoort (in Soedan dan wel in Libië); daarenboven legt hij totaal onaannemelijke verklaringen af inzake het behoud van zijn paspoort tijdens zijn vermeende detentie, ondervragingen die uitmondten in de opname in het militair ziekenhuis en alwaar hij er ook zou in geslaagd om het paspoort te verstoppert (gehoor CGVS, p. 33).

- het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de Two Areas is onvoldoende voor de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming en een individuele beoordeling blijft noodzakelijk.

- verzoekers niet-Arabische/Afrikaanse afkomst uit de Two Areas wordt niet betwist maar verzoekers verklaringen dat hij, voor zijn verblijf sinds 2011 in UmmShawkah (gelegen in de staat Sennar), afkomstig zou zijn uit Al-Damazin (in de staat Blauwe Nijl) zijn inconsistent: verzoeker verklaarde initieel enkel in Al-Damazin te hebben gewoond en slechts later dat hij ook, na zijn vermeende arrestatie, gedurende twee jaar in Umm Shawkah (de staat Sennar) woonde.

- verzoekers voorgehouden verblijf tot augustus/september 2011 in Al-Damazin (in de staat Blauwe Nijl) wordt verder aangetast door tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen zijn verklaringen bij de DVZ en tijdens het gehoor bij verweerder: (i) bij de DVZ verklaarde hij vanaf 2000 tot zijn vertrek in Khartoem te hebben gewoond en daarvoor in zijn geboorteplaats Damazin, (ii) bij verweerder stelt hij niet in Khartoem te hebben gewoond en er louter passeerde, (iii) verder stelde verzoeker in augustus 2011 in Al-Damazin te zijn geweest, problemen te hebben gehad met de algemene veiligheid, na foltering 23 dagen in het ziekenhuis te zijn geweest en dat tegelijkertijd de aanval op Malik Agar plaatsvond op 4 september 2011 (gehoor CGVS, p. 3).

- verzoekers verklaringen inzake het voorgehouden verblijf in Al-Damazin zijn niet overtuigend: (i) verzoeker, mede gelet op zijn profiel als lasser met een eigen workshop, toont niet afdoende aan kennis te hebben van de aanwezigheid van de United Nations Mission in te Sudan (UNMIS) in Al-Damazin waar Pakistaanse troepen waren gestationeerd; (ii) verzoeker lokaliseert de luchthaven in Al-Damazin verkeerdelijk in de richting van de dam.

- verzoeker legt op de DVZ en bij verweerder inconsistente verklaringen af inzake het tijdstip van zijn vertrek uit Soedan.

- de vaststelling dat verzoeker nog twee jaar in Soedan verbleef na de vermeende feiten van vervolging is niet te verzoenen met een acute vrees voor vervolging. Waar verzoeker verklaarde zich te hebben verstopt voor de nationale veiligheid en niet meteen weg te zijn gegaan omdat hij toen werd gevolgd (zie notities, p. 25) of daar steeds ondergedoken te hebben geleefd (verzoekschrift, p. 6) kan dit niet worden verzoend met zijn verklaring daar op een groentebouwerij te hebben gewerkt (cf. p. 2, feitenrelaas in het verzoekschrift) hetgeen weken in openbaarheid impliceert.

- verzoekers verklaringen over de verblijfplaats van familieleden zijn tegenstrijdig bij de DVZ en verweerder.

- verzoekers verklaringen over de dood van zijn broer Alamadin zijn inconsistent bij de DVZ en bij verweerder, hetgeen des te meer klemmt omdat hij ook verklaart dat deze broer zou zijn gestorven tijdens verzoekers detentie in augustus 2011.

Het ter zitting bijgebrachte woonstattest van de stad Damazin kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Het attest wordt in kopie bijgebracht, hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit aangezien dit via knip- en plakwerk kan worden gefabriceerd. Aan het woonstattest kan verder geen authenticiteit worden toegekend om volgende redenen: (i) verzoeker geeft niet de minste duiding op welke wijze hij dit woonstattest bekam, (ii) het woonstattest is blijkens de toegevoegde vertaling opgesteld op 22 september 2021 en bevestigt dat verzoeker op die datum in een bepaalde wijk in de stad Damazin woont terwijl verzoeker zich op deze datum manifest buiten Soedan bevindt.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, de verwijzing naar het lange tijdsverloop sinds het vertrek uit Soedan, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake zijn herkomst, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op basis van de verwijzing naar zijn behandeling tegen kanker, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Verzoeker stelt dat de nefaste gevolgen/schade in hoofde van verzoeker ingevolge het eventuele stopzetten van de behandeling tegen kanker niet afdoende werden onderzocht.

Ingevolge de navolgende motivering in de bestreden beslissing dienaangaande kan verzoekers verweer niet worden aangenomen: *“Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten neer. U verklaart dat in 2019 in België kanker werd vastgesteld en u ten gevolge daarvan een operatie onderging. Na het persoonlijk onderhoud had u een controleafpraak staan teneinde te controleren of er nog kankercellen aanwezig zijn. U gaat naar het ziekenhuis om het te laten reinigen maar u neemt niet langer medicatie. De door u neergelegde documenten verwijzen naar een chirurgische behandeling aan een melanoom op uw linkervoet, uitgevoerd op 11 september 2020. U verbleef vervolgens tot 21 september 2020 in het ziekenhuis. Daar de documenten louter betrekking hebben op een medische problematiek wijzigen zij bovenstaande niet. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van uw medische problemen een aanvraag kan indienen via de geëigende procedure.”* Het attest van het Rode Kruis, gedateerd op 24 september 2021 en gevoegd bij het verzoekschrift en opnieuw bijgebracht ter zitting, is hiervan slechts een bevestiging.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Inzake zijn medische situatie met verzoeker zich richten tot de vigerende procedure.

Verzoeker brengt, de aanvullende nota van verweerder mede in acht genomen, evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS